

Готра Вікторія Вікторівна,

д.е.н., професор, професор кафедри економіки підприємства,

Ігнатко Марія Іванівна,

аспірант кафедри економіки підприємства,

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ АГРОПРОМИСЛОВОГО ВИРОБНИЦТВА УКРАЇНИ

Посилення процесів глобалізації та загострення проблем забезпеченості продовольчою продукцією населення світу потребують подальшого розвитку вітчизняного агропромислового комплексу та його інтеграції в світову продовольчу систему. Стаття присвячена дослідженню особливостей управління інноваційним розвитком агропромислового виробництва України. Головною метою є обґрунтування теоретико-методичних засад управління інноваційним розвитком агропромислового виробництва України, що сприятиме підвищенню його економічної ефективності. Застосовано загальні наукові методи дослідження. Авторами сформульовано чинники, які негативно впливають на розвиток агропромислового виробництва України. Проаналізовано способи активізації інноваційного розвитку в аграрному секторі економіки: формування та реалізація державної політики інноваційного розвитку агропромислового виробництва; розробка та вдосконалення загальними зусиллями інноваційних програм; активізація інноваційної діяльності у сфері оподаткування; формування відповідної інфраструктури ринку сільськогосподарської продукції; розв'язання проблеми розвитку сільських територій. У статті розглянуто особливості державного регулювання аграрного ринку у зарубіжних країнах, які можуть бути реалізованими в Україні, зокрема: посилення регуляторної ролі держави та протекціонізму щодо національного сільськогосподарського виробника, дотаційності аграрного сектора. Автори наводять напрямки інноваційного розвитку агропромислового виробництва України: покращення фінансування науки; підвищення рівня комерціалізації результатів наукових досліджень та інноваційних процесів; удосконалення систем стандартизації та сертифікації; регулювання ринку інновацій у сільському господарстві за допомогою податкових, кредитних, страхових, митних та інших механізмів непрямого впливу; інтеграція науки і виробництва; створення та впровадження на основі новітніх технологій високоефективних сортів і гібридів сільськогосподарських культур та нових високопродуктивних порід тварин; створення іпотечних механізмів кредитування аграрного виробництва, завершення формування всіх складових ринкової інфраструктури в аграрному секторі. Активізація інноваційної діяльності сільськогосподарських підприємств є однією з головних передумов стабільності та сталого розвитку аграрного сектору економіки, оскільки це дозволяє не лише змінити характер виробничої діяльності, але і наповнити її новим значенням і практичним змістом. Напрямок подальших досліджень – обґрунтування пропозицій стосовно проблеми організації та управління інноваційною діяльністю та інноваційним розвитком агропромислового виробництва.

Ключові слова: інновація, інноваційні процеси, стимулювання агропромислового виробництва, інноваційний розвиток.

ВСТУП

Постановка проблеми. Агропромислове виробництво України є складовою національного господарства та виступає єдиною цілісною виробничо-економічною системою, що об'єднує низку сільськогосподарських, промислових, науково-виробничих і навчальних галузей, спрямованих на одержання, транспортування, зберігання, переробку та реалізацію сільськогосподарської продукції. За своїм складом та структурою агропромисловий комплекс відрізняється від інших міжгалузевих комплексів і визначає соціально-економічний розвиток країни, рівень життя населення, продовольчу безпеку та забезпечення промисловості сільськогосподарською сировиною. Агропромислове виробництво відіграє велику роль у розвитку економіки України, адже займає значну частку в товарному експорті країни, демонструє зростаючі тенденції діяльності. Проте сільськогосподарська продукція характеризується низьким рівнем конкурентоспроможності на європейському ринку. Ключовою проблемою виступає інноваційний розвиток агропромислового

виробництва, що дозволяє змінити характер виробничої діяльності, перейти до нової організаційно-технологічної структури аграрного виробництва і забезпечити конкурентоспроможність вітчизняної продукції на ринках збуту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У літературних джерелах можна зустріти значну кількість наукових праць, присвячених дослідженню проблем інноваційного розвитку агропромислового виробництва України. Дану тематику досліджували зарубіжні та вітчизняні науковці: І. Шумпетер, С. Валдайцев, О. Длугопольський, П. Друкер, М. Кизим, Р. Купер, В. Пригожин, Б. Санто, Р. Фатхутдінов, Д. Черваньов, Н. Левченко, О. Гривківська, О. Дацій, М. Зубець, С. Іванюта, А. Шумський. У працях зазначених авторів розкрито економічні аспекти управління інноваціями в аграрному виробництві. Незважаючи на велику кількість публікацій, багато питань залишаються відкритими, що вимагає подальших наукових пошуків та обґрунтованих пропозицій стосовно проблеми організації та управління інноваційною діяльністю та інноваційним розвитком агропромислового виробництва.

Постановка завдання (мета статті). Головною метою цієї роботи є обґрунтування теоретико-методичних засад управління інноваційним розвитком агропромислового виробництва України, що сприятиме підвищенню його економічної ефективності.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Сьогодні Україна є одним із провідних виробників сільськогосподарської продукції в світі, що дозволяє забезпечити не лише потреби внутрішнього ринку, а й успішно експортувати продовольство та сільськогосподарську сировину. Станом на 2016 рік українська сільськогосподарська продукція найбільше експортується в Індію (10,2%), Єгипет (8,6%), Китай (6,6%), Іспанію (5,4%), Нідерланди (4,6%), Іран (4,4%), Італію (4,1%), Туреччину (3,9%), Польщу (3,3%), Білорусь (2,6%). Всі ці країни та ряд інших витіснили Російську Федерацію з лідируючої позиції у рейтингу країн-імпортерів української сільськогосподарської продукції.

Агропромисловий комплекс України забезпечує 14% загального обсягу ВВП. Експорт продукції аграрного сектору за 8 місяців 2016 року складав майже 40% від загального експорту України. Сьогодні саме аграрний комплекс забезпечує найбільше частку

валютних надходжень до бюджету України. Загалом, географічна структура експорту показує переорієнтацію експорту до країн Азії та збереження основних позицій у торгівлі з країнами ЄС. Варто також відзначити, що у 22 регіонах України протягом 2016 року збільшилися обсяги сільськогосподарського виробництва у порівнянні із 2015 роком, серед яких найбільше у Луганській (18,7%), Вінницькій (17,5%), Житомирській (15,7%), Одеській (11,4%) та Київській (10%) областях [1].

Посилення процесів глобалізації та загострення проблем забезпеченості продовольчою продукцією населення світу потребують подальшого розвитку вітчизняного агропромислового комплексу та його інтеграції до світової продовольчої системи. І сьогодні вимагає не тільки закріплення отриманих результатів, а й забезпечення якісного стрибка у розвитку агропромислового комплексу. Україна, на відміну від розвинених країн (США, Канади, країн ЄС), лише на третину використовує потужний природно-ресурсний потенціал. Про це свідчить відставання від розвинених країн за показниками ефективності вітчизняних сільськогосподарських виробників. Чинники, які негативно впливають на розвиток агропромислового виробництва України, показані на рис. 1.

Рис. 1. Негативні чинники розвитку агропромислового виробництва України

За даними ФАО, Україна поступається майже вдвічі своїм конкурентам на світовому агропродовольчому ринку (зокрема, по продуктивності корів від Канади, по врожайності зернових розвинутим країнам ЄС та США). Іншими словами, через підвищення продуктивності сільське господарство могло б генерувати набагато більший внесок в економіку країни [2].

Проблемам розвитку агропромислового комплексу необхідно приділити особливо велику увагу. Він має стати предметом виваженої державної політики, спрямованої на створення економічного

середовища для прискореного розвитку агропромислового виробництва, приблизно однакових економічних умов для розширеного відтворення у всіх галузях і сферах агропромислового комплексу, удосконалення фінансово-кредитної, цінової, рентної, податкової, протекціоністської, митної і страхової політики. У своїй політиці держава не може проігнорувати такі важливі регулятори, як управління і планування, з яких перше має представляти собою систему регулювання розвитком агропромислового виробництва, обміном, розподілом і споживанням матеріальних благ у відповідності із законами

суспільного виробництва, а друге – господарсько-організаційну діяльність держави, спрямовану на збалансований, регульований і планомірний розвиток агропромислового комплексу. Без державного управління і планування вивести агропромисловий комплекс з кризової ситуації, забезпечити стабільне нарощування виробництва продовольства практично неможливо [3].

Вирішальними в агропромисловому виробництві є інновації. Інновації у сфері АПК зазвичай формуються шляхом динамічної взаємодії значної кількості агентів, зайнятих у вирощуванні, обробці, пакуванні, дистрибуції та споживанні або подальшій переробці продукції АПК. Відповідно, ці агенти задіяні у різних сферах: метрологія, стандарти безпеки, молекулярна генетика, інтелектуальна власність, ресурсна економіка, харчова хімія, логістика тощо. Для виникнення інновацій взаємодія між цими групами осіб має бути відкритою та заснованою на найбільш відповідних знаннях [4, с. 169].

Інноваційна діяльність в нашій країні – це сфера економічної діяльності, що була і залишається ураженою кризою. На ринку склалася така загальна ситуація, що інновації, які колись здійснювались за рахунок централізованих джерел, звелися до мізерної частини, тоді як інвестиції, що володіли внутрішньою структурою, втратили її і стали невідпорядкованими і неорганізованими, стимулюючи тільки короткострокові цілі інвесторів. Вихід з такого становища один – подолати економічну кризу неможливо без інноваційно-інвестиційного буму, відновлення основного капіталу на принципово новій, конкурентоспроможній основі [5].

Найефективнішими способами активізації інноваційного розвитку в аграрному секторі економіки є формування та реалізація державної політики інноваційного розвитку агропромислового виробництва, відповідно до якої державні органи влади матимуть можливість застосовувати нові ринкові інструменти щодо підтримки та розвитку інноваційної діяльності аграрних підприємств, а саме: удосконалення земельних відносин (створення ринку землі); розробки та вдосконалення загальними зусиллями інноваційних програм; активізації інноваційної діяльності у сфері оподаткування; формування відповідної інфраструктури ринку сільськогосподарської продукції; розв'язання проблеми розвитку сільських територій [6].

Інноваційний розвиток агропромислового виробництва України визначають такі напрями:

- поліпшення фінансування науки і зміцнення матеріально-технічної бази наукових установ;
- підвищення рівня комерціалізації результатів наукових досліджень та інноваційних процесів, зменшення ризиків інноваційного розвитку та венчурного капіталу за допомогою спеціальних фондів, застосування державного замовлення на інноваційні продукти;
- належне інституційне забезпечення державної інноваційної політики в аграрному секторі економіки шляхом удосконалення систем стандартизації та сертифікації, наближення їх до європейських стандартів;

- удосконалення правових засад інноваційної діяльності й регулювання ринку інновацій у сільському господарстві за допомогою податкових, кредитних, страхових, митних та інших механізмів непрямого впливу;

- проведення заходів щодо інтеграції науки і виробництва, створення агротехнопарків, фінансово-промислових груп, горизонтальних і вертикальних холдингових компаній;

- створення та впровадження на основі новітніх технологій високоефективних сортів і гібридів сільськогосподарських культур та нових високопродуктивних порід тварин; застосування ґрунтозахисних систем землеробства, енерго- і ресурсозберігаючих технологій, використання альтернативних джерел енергії у сільській місцевості, технологій екологічно чистої продукції, моделей економічних відносин та інформаційних систем;

- завершення земельної реформи, введення вартості землі до економічного обороту, створення іпотечних механізмів кредитування аграрного виробництва, завершення формування всіх складових ринкової інфраструктури в аграрному секторі;

- створення пайових інвестиційних фондів для реалізації великих інноваційних проектів у сільському господарстві;

- розширення форм кредитування інноваційних проектів шляхом здійснення лізингових, факторингових та інших операцій [7].

Цікавим для стабілізації аграрного виробництва та підвищення ефективності функціонування аграрного ринку є досвід зарубіжних країн, де використовується система прямих і непрямих важелів державного впливу: регулювання цін і фермерських доходів, бюджетне фінансування, кредитування, оподаткування, стабілізація ринку сільськогосподарської продукції тощо. Успіхи сільського господарства країн Західної Європи, США, Канади, Японії, Китаю зобов'язані не стільки розвитку ринкових відносин у цих країнах, скільки обмеженню дій ринкових механізмів саморегулювання з використанням зовнішніх важелів впливу. Це державна підтримка сільського господарства через дотації, ціни, квоти, кредитну й податкову політику тощо.

Загальносвітовими особливостями державного регулювання аграрного ринку є:

- посилення регуляторної ролі держави та протекціонізму щодо національного сільськогосподарського виробника розвинених країн, незважаючи на вимоги СОТ, які вимагають зниження підтримки аграрного виробництва;

- дотаційність аграрного сектора, рівень якої у розвинених країнах коливається, як правило, в діапазоні 30-80% від вартості виробленої продукції;

- державне сприяння розширенню ємності національного аграрного ринку і стимулювання експорту аграрної продукції на світовий ринок;

- розвинуті країни домагаються відкриття аграрних ринків країн, що розвиваються, закриваючи при цьому свої ринки, що в умовах глобальної конкуренції приводить до стагнаційного розвитку аграрного сектора та згортання сільськогосподарського

виробництва в країнах з перехідною економікою [8].

Досвід державного регулювання продовольчого комплексу в європейських країнах свідчить про принципово нову схему взаємодії держави і господарських суб'єктів. Цей підхід пов'язаний з прямим вирішенням економічних проблем через створення ефективних, прозорих інструментів регулювання. Провідну роль в аграрній політиці Європейського Союзу займають продуктові програми, які за своєю сутністю є надто складними і передбачають використання різних механізмів підтримки виробників окремих видів продукції сільського господарства.

Політика ціноутворення в аграрному секторі економіки країн Європейського Союзу виділяється особливістю, оскільки враховує умови кризи надвиробництва сільськогосподарської продукції, що зумовлює потребу підтримки національних товаровиробників. З цією метою комісія співтовариства періодично регулює ціни за наступними категоріями:

- бажані ціни, які поділяються на індикативні та орієнтовані. Індикативні застосовуються для зернових, молока, цукру, маслинової олії, соняшника, а орієнтовані – для великої рогатої худоби, вина; цільові для тютюну;
- мінімальні ціни імпорту, які включають порогові і використовуються для зерна, цукру, молочних продуктів, маслинової олії;
- довідкові – для фруктів, овочів, вина, деяких рибних продуктів;
- шлюзові – для свинини, яєць, птиці.

Система механізмів державного регулювання аграрної сфери в розвинених зарубіжних країнах характеризується не стільки стимулюванням виробництва, скільки вирішенням соціальних завдань – підтримка рівня доходів фермерів, розвиток сільської інфраструктури й природоохоронні заходи.

Що стосується політики державного регулювання аграрного сектора в Україні, то вона повинна в сучасних умовах стосуватися, насамперед, стимулювання вітчизняного виробництва сільськогосподарської продукції та реалізації експортно-орієнтованої стратегії його розвитку, що буде поштовхом для зростання всієї економіки країни і на цій основі підвищення рівня життя населення України [9, с. 131-132].

Держава повинна створювати сприятливі умови для інноваційної діяльності, що зумовлювало б розвиток усіх суб'єктів інноваційної сфери. Будь-яка країна шукає оптимальне співвідношення форм державної підтримки інновацій, яке залежить від багатьох чинників, а саме: рівня розвитку національної економіки, стану науково-технічної сфери, правової бази тощо [10]. Необхідним є усвідомлення на вищому рівні управління значення впровадження нових технологій з метою забезпечення перспективного розвитку агропромислового виробництва, стимулювання при цьому творчого підходу, компетентного вибору інноваційних пріоритетів, неупередженого вибору інноваційних проектів, а також розробки механізмів непрямої підтримки

модернізації аграрного сектора, передусім здійснення впливу на процес формування ринку агроінновацій, оскільки рішення про їх впровадження приймає безпосередньо сільськогосподарський виробник.

В умовах сьогодення за допомогою вертикально встановлених правил гри вже неможливо керувати усією сукупністю стосунків багатосуб'єктного і багатостадійного інноваційного процесу, а також реалізувати стимулюючі інструменти інституту агроінновацій. Сучасний стан суспільства і економіки зумовлюють неприйнятність проведення інноваційної політики тільки зверху. Потрібний інституціональний базис, заснований на всебічному залученні всіх учасників інноваційного процесу. Держава повинна не змушувати до інновацій, а ініціювати інноваційні процеси, створюючи сприятливі умови для їх здійснення усіма іншими учасниками, до яких відносяться не лише малі, середні й великі підприємства, але і наукові та освітні установи, бюджетні організації, регіональна і місцева влада.

До пріоритетних заходів, які мають бути враховані при розробці й реалізації стратегії інноваційного розвитку агропромислового виробництва необхідно віднести: забезпечення умов для функціонування базисних інститутів економіки, що впливають на інституціональне середовище інноваційного розвитку; розробка програмних заходів державної інноваційної політики та оптимізація інструментарію галузевого й територіального регулювання; забезпечення взаємодії держави, комерційних структур, виробників у формуванні й реалізації інноваційної політики; використання інструментів підтримки і стимулювання розвитку інновацій, формування й підтримки інноваційної інфраструктури, комунікацій, інформаційного забезпечення. Визначені пріоритети інноваційного розвитку та відповідне концептуальне забезпечення мають знайти своє відображення в розробці і реалізації Державної цільової програми інноваційного розвитку агропромислового виробництва, де будуть враховані державні, регіональні, інфраструктурні, фінансові, виробничі суб'єкти інноваційного процесу в агропромисловому виробництві. Програмні цілі мають системно здійснюватись в економічній сфері, інвестиційному, інфраструктурному, кадровому й інформаційно-консультативному забезпеченні сільськогосподарських товаровиробників, стимулюванні розвитку фундаментальної науки та інтелектуального капіталу, мінімізації ризиків інноваційної діяльності.

Програма інноваційного розвитку агропромислового виробництва має відповідати за структурою і логічними компонентами діючим чи новим нормативно-правовим актам і виходити з визначених пріоритетів інноваційного розвитку та вертикальної інтегрованості організаційної структури управління агропромисловим виробництвом. Основоположним принципом започаткування переходу на інноваційний розвиток має бути принцип інституціональної системності [11].

ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Для ефективного функціонування агропромислового виробництва України необхідним є впровадження нових методів управління та сучасних технологій. Підвищення активності інноваційної діяльності сільськогосподарських підприємств є однією з головних передумов стабільності та сталого розвитку аграрного сектору економіки, оскільки це дозволяє не лише змінити характер виробничої

діяльності, але і наповнити її новим значенням і практичним змістом. За таких умов господарюючі суб'єкти повинні обирати розвиваючу ринкову стратегію функціонування, яка стає визначальним чинником досягнення економічного лідерства, важливим інструментом у конкурентній боротьбі. Напрямок подальших досліджень – обґрунтування пропозицій стосовно проблеми організації та управління інноваційною діяльністю та інноваційним розвитком агропромислового виробництва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Офіційний сайт Міністерства аграрної політики та продовольства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://minagro.gov.ua/node/19752>.
2. Данилишин Б. Нова державна підтримка агропромислового комплексу – шлях в нікуди [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ukr.lb.ua/economics/2016/04/07/332278_nova_derzhavna_pidtrimka.html.
3. Дусановський С. Л. Економічні основи розвитку АПК в ринкових умовах [Електронний ресурс] / С. Л. Дусановський, Є. М. Білан. – Режим доступу: <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/485/1/apk.pdf>.
4. Готра В. В. Інвестиційні передумови формування інноваційного потенціалу АПК / В. В. Готра // Сталий розвиток економіки. – 2015. – №2. – С. 169-177.
5. Шумський А. В. Управління інноваційним розвитком агропромислового виробництва: стан та перспективи розвитку / А. В. Шумський // Інноваційна економіка. – 2012. – №5. – С. 24-29.
6. Левченко Н. М. Форми та методи державної підтримки інноваційного розвитку АПК / Н. М. Левченко // Актуальні проблеми державного управління. – 2010. – №2. – С. 87-96.
7. Качан Є. П. Регіональна економіка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/1963051138531/rps/regionalna_ekonomika.
8. Майстро С. В. Сутність та напрями державного регулювання аграрного ринку в зарубіжних країнах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://academy.gov.ua/ej/ej3/txts/GALUZEVE/06-MAYSTRO.pdf>.
9. Алейнікова О. В. Зарубіжний досвід державного регулювання розвитку АПК / О. В. Алейнікова // Інвестиції: досвід та практика. – 2011. – №16. – С. 131-136.
10. Антонюк Л. Л. Інновації: теорія, механізм розробки та комерціалізації: монографія / Л. Л. Антонюк, А. М. Поручник, В. С. Савчук. – К.: КНЕУ. – 2003. – 394 с.
11. Гончаренко О. В. Інституціональні аспекти реалізації інноваційних пріоритетів розвитку агропромислового виробництва [Електронний ресурс] / О. В. Гончаренко // Економіка. Управління. Інновації. Серія: Економічні науки. – 2016. – №1. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/eui_2016_1_5.

Готра Виктория Викторовна, Игнатко Мария Ивановна ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ УПРАВЛЕНИЯ ИННОВАЦИОННЫМ РАЗВИТИЕМ АГРОПРОМЫШЛЕННОГО ПРОИЗВОДСТВА УКРАИНЫ

Усиление процессов глобализации и обострения проблем обеспеченности продовольственной продукцией населения мира требуют дальнейшего развития отечественного агропромышленного комплекса и его интеграции в мировую продовольственную систему. Статья посвящена исследованию особенностей управления инновационным развитием агропромышленного производства Украины. Главной целью является обоснование теоретико-методических основ управления инновационным развитием агропромышленного производства Украины, что будет способствовать повышению экономической эффективности. Используются общие научные методы исследования. Авторами сформулированы факторы, которые негативно влияют на развитие агропромышленного производства Украины. Проанализировано способы активизации инновационного развития в аграрном секторе экономики: формирование и реализация государственной политики инновационного развития агропромышленного производства; разработка и совершенствование общими усилиями инновационных программ; активизация инновационной деятельности в сфере налогообложения; формирование соответствующей инфраструктуры рынка сельскохозяйственной продукции; решения проблемы развития сельских территорий. В статье рассмотрены особенности государственного регулирования аграрного рынка в зарубежных странах, которые могут быть реализованы в Украине, в частности: усиление регуляторной роли государства и протекционизма относительно национального сельскохозяйственного производителя, дотационность аграрного сектора. Авторы приводят направления инновационного развития агропромышленного производства Украины: улучшение финансирования науки; повышение уровня коммерциализации результатов научных исследований и инновационных процессов; совершенствование систем стандартизации и сертификации; регулирования рынка инноваций в сельском хозяйстве с помощью налоговых, кредитных, страховых, таможенных и других механизмов косвенного воздействия; интеграция науки и производства; создание и внедрение на основе новейших технологий высокоэффективных сортов и гибридов сельскохозяйственных культур и новых высокопродуктивных пород животных; создание ипотечных механизмов кредитования аграрного производства, завершение формирования всех составляющих рыночной

инфраструктуры в аграрном секторе. Активизация инновационной деятельности сельскохозяйственных предприятий является одной из главных предпосылок стабильности и устойчивого развития аграрного сектора экономики, поскольку это позволяет не только изменить характер производственной деятельности, но и наполнить ее новым значением и практическим содержанием. Направление дальнейших исследований – обоснование предложений по проблеме организации и управления инновационной деятельностью и инновационным развитием агропромышленного производства.

Ключевые слова: инновация, инновационные процессы, стимулирования агропромышленного производства, инновационное развитие.

Hotra Victoria V., Ihnatko Maria I.

THE THEORETICAL BASIS OF INNOVATIVE DEVELOPMENT OF AGRO-INDUSTRIAL PRODUCTION IN UKRAINE

Strengthening of globalization and worsening of problems of the world food provision require further development of the national agricultural sector and its integration in the global food system. The article investigates the features of innovative development of agricultural production in Ukraine. The main objective is to study the theoretical and methodological principles of innovative development of agroindustrial production of Ukraine will increase its economic efficiency. General scientific methods have been applied. The authors have formulated factors which negatively affect the development of agricultural production in Ukraine. The ways of innovational development in the agricultural sector have been analyzed: development and implementation of state policy of innovative development of the agricultural production; development and improvement of joint efforts of innovative programs; enhancing innovation in the field of taxation; formation of appropriate infrastructure market of agricultural products; solving of the problem of rural development. The peculiarities of state regulation of the agricultural market in foreign countries have been considered in the article that may be implemented in Ukraine, including: strengthening the regulatory role of the state and national protectionism on agricultural products, agrarian sector subsidy. The authors suggest directions of innovative development of agricultural production in Ukraine: improving the funding of science; enhancing commercialization of research and innovation processes; improvement of standardization and certification; regulation of innovation in agriculture through tax, credit, insurance, customs and other mechanisms of indirect effects; integration of science and production; creation and implementation of new technologies based on highly efficient varieties and hybrids of agricultural crops and new high-productivity animal breeds; creating mechanisms of mortgage crediting of agrarian production, completion of all components of market infrastructure in the agricultural sector. Enhancing of farm innovation is one of the main prerequisites for stability and sustainable development of the agricultural sector, as it allows not only change the nature of productive activity, but also fill it with new meaning and practical content. The direction of future research is to study proposals on issues of organization and innovation management and innovative development of agricultural production.

Keywords: innovation, innovation processes, stimulate agricultural production, innovative development.

Одержано 12.03.2017 р.